

Imaórák

55.

Kinek mondasz engem?

2025. április

Nem értem Uram, hogy amikor elbukom,
vagy szívemet bánat rút férge rágja,
miért csak akkor gondolkodok Rád,
s a könnyes Golgotára?

Miért merítem oly könnyen feledésbe
Neved, s áldozatod bús, véres vásznát,
amíg jólét zsíros szaga tölti orrom,
és hazug öröm jár át?

J. Simon Aranka: Nagyböjt idején

Ajánlás:

Nagyböjti időszakba léptünk, ilyenkor az elcsöndesülést, önmagunkba nézést javasolja Egyházunk. Vizsgálgatjuk utunkat, amely Istenhez vezet, amiről bizony gyakran letérünk. Vissza akarunk térni, Őhózzá, nemcsak elméletben, hanem a tetteink bizonyágtételével is. A „lecke felmondása” nem elegendő...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Mióta ember az ember, mindig vonzotta a szép, a jó, a harmónia. Kereste és felfedezte ezt az öt körülvevő világban. Önmaga is erre törekedett: a külső és a belső szépségre. A külső jórészt adottság, de maga is sokat tehet érte. A belső pedig Isten ajándéka, amit a teremtéskor megkaptunk. Egy szikra a Teremtőből, amit fogalmainkkal próbálunk körülírni: lélek, lelkiismeret, erkölcsi törvény...

Ez a belső iránytű mindig mutatja az utat a szép és jó – végső soron a Teremtő felé. Ez az iránytű azonban elromolhat, el is lehet rontani, vagy éppen nem figyelembe venni földi utunk során. Ilyenkor azután eltévedünk. Az igazi szép és jó helyébe valami pótszerek, hamis értékek kerülnek. A diabolosz persze dörzsöli a markát, csábít is a tévutakra. Isten pedig a kegyelmével segít „észbe kapni”, ilyenkor azután megrendülve hozzá menekülünk, és Szent Ágostonnal mi is megvalljuk: *Magadnak teremtettél minket, Uram, és nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Tebenned.*

A nagybőjti idő különösen is alkalmas belső iránytűnk megvizsgálására, megjavítására!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2025.03.21. - 23:20

2025. április

Nagyböjti imaórákon a megszokott helyen, a Mindszenty aulában találkoztunk. Az Oltáriszentségben közénk érkező Jézus köszöntése után László atya indította a közös elmélkedést, imát.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Nagyböjti időben vagyunk. Az idei rendkívüli számunkra, hiszen egyben Szentévben vagyunk. A Szentév pedig mindig új lehetőségeket, új kegyelmeket jelent számunkra. Vagyis, most nemcsak a nagyböjti szent idő adja Isten végtelen irgalmát és szeretetét, hanem a Szentév is. S ilyenkor egy kicsit elgondolkodunk arról, milyenek is vagyunk. Elgondolkodunk azon is, hogy milyenek szeretnénk lenni, és vajon ehhez mit kell tennünk. Az Egyház ilyenkor felhívja a figyelmünket arra, hogy legyünk szentek! Bár első pillanatban ez a felhívás olyan nehéz, szinte lehetetlennek tűnik, mégis az Úristen erre hív meg bennünket. Nagyböjtben erre törekszünk, hogy egy kicsit jobbak, egy kicsit szentebbek tudjunk lenni. Hogy egy kicsit meg tudjuk újítani saját életünket, és ezáltal mások életét is.

Mai imaóránk nagyböjti gondolatokkal foglalkozik, arról elmélkedünk, hogyan is kell felkészülni húsvét szent ünnepére.

Életünk vándorút, zarándoklat. Hol magasságokban, napsütésben haladunk, hol sötét szurdokvölgyekben, nehézségek, küzdelmek közepette. Istennel is így vagyunk, hol egész közelinek érezzük, hol még a létezésében, jóindulatában is elbizonytalanodunk. Időnkén arról is elfelejtkezünk, hogy hozzá tartozunk, és csak általa élhetünk – ahogy az előző havi imaórában pont erről elmélkedtünk.

Az egyházi év liturgikus időszakokra oszlik, most éppen a nagyböjti idő elején járunk, amikor is egy kicsit elcsendesedve az Úrhoz, hitünkhöz való viszonyunkat igyekszünk átgondolni, elemezni, és javíthatni. Mert javítani való mindig akad, ha őszintén önmagunkba nézünk. Tegyük ezt ma este is, hogy a nagyböjt végére, húsvétra kicsit közelebb kerüljünk az Úrhoz, és ahhoz a valakihez, aki/ami az Úrnak a rólunk szóló tervében, elgondolásában szerepel.

Mai mottónk egy verscím: *Kinek mondasz engem?* A kérdés nemcsak szavainkra, inkább a tetteinkre, életvitelünkre vonatkozik. Kinek mondasz engem? Kinek mond életed, lényed?

Az önmagunkba nézéshez mindenképp szükség van az elcsöndesedésre, a külső-belső csöndre, a tágabb értelemben vett böjtre, ami sokkal több, mint bizonyos ételektől való tartózkodás, tisztítókéúra, vagy fogyókúra. Persze, ezeknek is lehet jótékony hatása testünkre/közérzetünkre, de mi ennél tovább szeretnénk menni.

Uram, olyan vagyok, mint egy kavics.

Add, hogy olyan legyek, mint egy kalács! Tolsztoj gondolata tükrözze nagyböjti hozzáállásunkat!

Bevezetésképpen még egy gondolat: mikor az imaórák anyagát összeállítom, gyakran eszembe jut Jézus mondása a házigazdáról, aki kincseiből újat és régít hoz elő. Ez pedig azért, mert az elmúlt 21 év során bizony többször előkerült egy-egy megidézett szöveg, mert nem tudok mindig teljesen új összeállítással előállni. Viszont a kincseimből igyekszem az aktuális témához a legjobban illeszkedőket újra és újra elővenni. A mai szövegeket is bizonyára többen hallották már, akik rendszeresen velünk vannak.

Ma este tehát a nagyböjtt lényegéről, értelméről gondolkodjunk, hogy hitünkben egy kicsit előbbre juthassunk. Imádkozzunk Szent Ágoston szavaival, hogy felismerjük, min/hogyan kellene változtatnunk, javítanunk a nagyböjtt folyamán:

Uram, én nem vagyok világosság saját magam számára. Szem lehetek, de világosság nem. Mit ér azonban a nyitott és egészséges szem, ha hiányzik a világosság? Hozzád kiáltok tehát: adj, Uram, lámpámnak világosságot! A te fényeddel, Uram, eloszlatod sötétségemet. Magamtól csak sötétségem van, te viszont világosság és fény vagy, aki szétszórod sötétségemet és megvilágítasz. Nem tőlem jön a világosság, s csak akkor van bennem a fény, ha te megadod. Ámen.

Horváth István Sándor atya, a napi evangélium internetes terjesztője egy korábbi elmélkedésében összefoglalta – számunkra is – miről is szól a nagyböjtt.

A nagyböjti időben szeretnénk figyelni arra, hogy vallási életünk ne legyen felszínes, hanem valóban hitünkéből fakadjon. A vallásosság nem elmélet, a vallási ismeretek megismerése, megtanulása még nem jelent feltétlenül vallásos lelkületet is.

Hiába tudja valaki egy vallási témájú kérdésre a helyes választ például egy vetélkedő során, azzal továbbjuthat a következő fordulóra, de az üdvösséghez kevés. Hiába kap jó jegyet a hittanórán egy tanuló azért, ha elmondja, hogy az Úr napját azzal szenteljük meg, hogy pihenünk és emegyünk szentmisére, ha vasárnaponként nincs ott a szentmisén.

Mit jelent a gyakorlatban a vallásosság? Attól nem jár el a gyerek szívesen a misére, ha hetente elmondjuk vele a feleletet. De ha hiszi, hogy a szentmisén Isten szól hozzá és Jézus van jelen, akkor szívesen eljön.

Jézus azt szeretné velünk megértetni, hogy egy törvény teljesítése még nem elegendő. Ez amúgy is teher, kényszer az ember számára. De egy törvény hitből fakadó teljesítése már nem nehezedik teherként senkire, hanem szívesen, Isten iránti szeretetből megteszi azt. A farizeusok és írástudók tanítását követendőnek tartja Jézus, de cselekedeteiket már nem. Tanításuk alapja ugyanis a mózesi törvény, amelyet Isten adott, de amelyet ők nem tartottak be. A vallási tanítás és a gyakorlat azért szakadhatott el egymástól, mert hiányzott a hit, a meggyőződés.

A megtérés, amelyre a nagybőjti idő jó alkalmat ad, a gondolkodás-módunk, az életformánk gyakorlati megváltoztatását jelenti, a kettő összhangba hozását. Vallásos cselekedetekkel legfeljebb az embereket lehet megteveszteni, Istent nem. Ő ismeri szívünk szándékait.

Egy másik internetről vett elmélkedés részlettel tovább boncolgassuk, a miérteket, hogyanokat.

A bőjt igazi értelme az elcsendesedés, az Istenre figyelés és az önvizsgálat. A cél az, hogy kapcsolatba kerüljünk legmélyebb valóságunkkal, szívünk legbelsőbb részével, ahol az életünk forrása van. Ez bizony nem könnyű dolog, mert mi általában létünk felületén élünk, s legtöbbünk elvesztette a kapcsolatot azzal a maggal, amely legmélyebben van bennünk. Sőt az oda vezető utak általában alig járhatóak.

Leegyszerűsítve a dolgot, azt mondhatjuk, hogy minden ember legmélyén ott van a „szív”. Ez nem merül ki az „értelemben” vagy „észben”, mint a gondolkodás és érvelés képességének megjelenítőiben. Ez sokkal mélyebb valóság, a szív mélyével, az emberi lélekkel azonos.

A régi egyházatyák szerint a „szív” Isten helye bennünk, és itt található az a szeretet terv is, amelyet Isten alkotott rólunk. Sajnos azonban nem könnyű az embernek utolérnie magában Istennek ezt az akaratát.

A bűnbeesés következtében ugyanis elhomályosult az emberben ez az Isten utáni vágy, ezért nyugtalan és békétlen az emberi szív, s ezért nem tud máshol, csak Istenben megnyugodni. Ehhez azonban valóban új szívre, tiszta szívre, újjáteremtett szívre van szükségünk.

Ez a tisztaság utáni vágy vezette az ószövetségi választott népet is. Izráel népe a ceremoniális követelményeknek kínos gonddal igyekezett eleget tenni, de végül is azok betartása csak akadályt és terhet jelentett. Vallásos életük tele volt szabályokkal, korlátozásokkal és külső tisztátalanságtól való félelemmel. Nem törődtek azonban azokkal a foltokkal, amelyeket a gonosz gondolatok, a haszonlesés és a gyűlölködés okozott lelkükön.

Krisztus szavainak – miszerint „**Boldogok, akiknek szívük tiszta...**” – sokkal mélyebb a jelentése, mint annak, amit világi értelemben „tisztának” neveznek.

A tiszta szív alatt elsősorban a bűntől megtisztított szívet érthetjük, azonban a bűntől megtisztított szív egyik nagy jellemzője a teljes osztatlanság. A tiszta szív osztatlanul Istené.

Mit jelent ez? Sokan azt mondják: hisznek Istenben, olvasnak bibliát, de azért még a horoszkópot is elolvassák. Horoszkóp és Isten. Vagy: hisznek Istenben, de ha az egészségükről vagy a szerencséjükéről van szó, mégis lekopogják, nehogy valami baj történjék velük. Isten és babona. Mások azt mondják: hisznek Istenben, de templomba járni, Isten Igéjét hallgatni nem érnek rá. Isten és Isten nélküliség.

Vajon úgy működik-e a mindennapi életünk, hogy Istent megkérdézzük a dolgaink felől, és az ő vezetése szerint éljük a mindennapjainkat? Vagy fordítva: éljük a mindennapi életünket a magunk rohanásában, és ha esetleg belefér a szívünkbe, időnkbe, gondolatainkba, akkor még Istenre is szánunk néhány percet?

A tiszta, osztatlan szív nem valami elvont, misztikus dolgot jelent, hanem céltudatosan odaszánt szívet. Hogy ezt ki hogyan éli meg, ebben lehetnek különbségek. A lényeg, hogy a cél legyen Isten, az Őbenne való élet, az Ő akaratának keresése, megélése.

A megosztott szívű ember bizonytalan járású, kétfelé sántikáló ember. Mivel több felé szeretne menni, ezért sehová sem jut el. Aki viszont Istennel járja az életét, az megtapasztalhatja, hogy Isten vele van és vezeti életének minden helyzetében. Bizzuk rá magunkat osztatlan szívvel!

Közös imánkkal kérjük Jézus segítségét, hogy a célunkat, a végső célunkat elérhessük:

Úr Jézus! Hiszem, hogy te vagy az Isten fia. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten és véredet ontottad azért, hogy nekem ne kelljen meghalnom. Tudom, hogy bűnös ember vagyok és szükségem van a bűnbocsánatra. Most megnyitom a szívemet, kérek, jöjj be, mentsd meg az én lelkem, bocsáss meg nekem! Hiszem, hogy te vagy az egyetlen út Istenhez, és nem akarok többé engedetlenségben élni. Szükségem van rád. Neked adom az életem. Elfogadlak téged megváltómnak, szabadítómnak, és Istenemnek. Én mostantól hozzád tartozom és téged követlek. Ámen.

Az elméletet általában tudjuk, meg is fogalmazzuk, most is felmondtuk a leckét. De az a kérdés, életünk, életvitelünk mit mond minderről?

Makovei János: Kinek mondasz engem?

Kinek mondasz engem,
Te a milliók között?
Itt, hol minden szenny
E földre költözött.
Kinek mondasz engem,
Életed kinek vall?
Megdicsőülés hegye,
Vagy golgotai ravatal,
Hol újra megfeszítesz
Kényed, kedveden,
Hulljon újra vérem a
Szennyes köveken?

Kinek mondasz engem
elhagyott szenvedőt?
Ha ezren kiáltják feléd
„Tagadd meg őt!”
Kinek mondasz engem
Az olajfák hegyén?
Szavad szórja az átkot,
„Nem ismerem én!”
Kinek mondasz engem
A kigúnyolt királyt,
Ha a tömeg megvetően
Bűnhődést kiált.

Kinek mondasz engem, ha
Velem vagy egyedül.
Ha Péteri szíved értem oly'
Buzgón felhevül?
És kinek mondasz engem, ha
Meglát szelid szemem.
Kinek mondasz hát, mondd
És felelj most nekem.

Én Uram, én Istenem!

Te vagy a kínpadra vont
És elhagyott.

Te vagy a kigúnyolt én
Értem szenvedő,
Te vagy az engem váró
Szelid szemű,
Hűtlenségem ellenére is
Örökké hú.

Te vagy! Te vagy! Te a
Megfeszített Istenfia.
Erő, hatalom!
Biztos üdvöm! Kinek
Értem kellett meghalnia.

Nagyon hamar eljutunk a hit kérdésköréig. Méghozzá a saját hitünk kérdéseiig: mélységéig, vagy éppen sekélyességéig. A nagyböjti időben a hitünk erősítése talán a legfontosabb feladat.

Bódús János: Csak a hit

Van-e Isten? Nem bizonyítom,
Ha a világot felborítom
visszájára, hogy belenézz,
csak titok marad az egész.

Szürd a fényt, vizsgáld az eget,
asztallal idézz szellemet,
Istent le nem tagadhatod,
de be sem bizonyíthatod.

Se agy, se műszer nem segít.
Járd be az űr térségeit,
boncolj sejtet, vagy bonts atomot,
az Isten titkát meg nem oldod.

Nem tárgy, nem eszme: Élet Ő!
Ésszel meg nem ismerhető,
Az agy csak kapkod, sejt, gyanít...
Egy műszer fogja fel: a Hit!

Őbenne csak hinni lehet,
S ha hiszed, máris ismered,
S aki ismeri, látja is,
És boldog szívvel áldja is.

Imádkozzunk a hit ajándékáért, mert tudjuk, hogy ez ajándék – Istentől, amit törekeny cserépedényben őrizgetünk:

Uram, segíts kishitűségemen!

Nem, nem vagyok én igazán hitetlen, akarok hinni, mindent igaznak tartok, amit mondasz, amit kinyilatkoztatál üdvösségünkre. De valahogy nem járja át egészen teljes életemet, minden percemet az a biztos hit, az a meggyőződés, hogy egyedül te vagy életünk ereje, egyedül te vagy a megoldás minden kérdésben, minden nehézségben, s hogy te vagy minden szép és igaz dolog Ura, te vagy minden jó eredmény hőse, mert nélküled semmit sem tudnánk elérni, megalkotni, felépíteni! Istenem, állj mellettem, biztass és erősíts a cselekvő hit kegyelmével! Ámen.

Az életünk alapvető kérdéseire hit nélkül nem tudunk jó válaszokat adni: ki vagyok én, miért is vagyok, honnan jöttem, hova megyek? Persze, az Úr segít, időnként olyan helyzetek elé állít, ami segít ezen kérdések megválaszolásában.

Helder Camara érsek: Ha próbára teszel

Ha próbára teszed hitemet,
és utamat sűrű ködbe futtatod,
mely kioltja a tájékozódást,
add meg, ha lábam reszket is,
hogy tekintetem nyugodt és tiszta legyen,
élő tanúsága annak, hogy Te velem vagy,
és békében élek.

Ha próbára teszed hűségemet,
és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen,
és az az érzésem,
mintha a föld kicsúszna lábam alól,
akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse:
senkinek sincs oly hatalma,
mely elszakíthatna tőled
akiben élünk, mozgunk és vagyunk.

Ha eltűröd,
hogy a gyűlölet bekerítsen,
és törbe csaljanak ellenségeim,
és szándékomat meghamisítsák és megcsúfolják,
akkor is engedd, hogy Fiad tekintete
derűt és szeretetet sugározzon
szemeimen át. Ámen.

Igen, bizonyosságunk van Őróla, és mi Őt akarjuk megjeleníteni
testvéreink számára is. Énekünkkel fejezzük ki feltétlen hozzátartozásunkat:

***Kegyelmed, Úr Jézus oly végtelen
nem hagyta elveszni bűn mélyében.
Keresztfádnak titkait mondtad el,
és meg is értette szívem,
hogy drága véred folyt a bűneimért.***

***Szentségben élni Veled, Uram,
szolgálni Téged, nincs boldogabb.
Küldd le ránk áldott Szellemed,
töltsd be, Úr Jézus a szíveket,
hogy együtt áldjuk drága szent
Neved!***

Ha kellő időt szánunk az Úrra, úgymond „beszédbe elegyedünk vele”,
megszólal, válaszol, jó gondolatokat küld – valahogy reagál, megnyilatkozik.
Nagyon jó ezt megtapasztalni, zaklassuk csak bátran kérdéseinkkel,
problémáinkkal – meg örömeinkkel, pozitív megtapasztalásainkkal, hálaadá-
sunkkal is!

J. Simon Aranka: Nagyböjt idején

Nem értem Uram, hogy amikor elbukom,
vagy szívemet bánat rút férge rágja,
miért csak akkor gondolok Rád,
s a könnyes Golgotára?

Miért merítem oly könnyen feledésbe
Neved, s áldozatod bús, véres vásznát,
amíg jólét zsíros szaga tölti orrom,
és hazug öröm jár át?

Hányszor, de hányszor ítéltelek titokban
- minden tettetted, szavadat feledve,
csak hogy magamat látszat-tisztára mossam -
kínhalálra, keresztre?

Lásd, így nagyböjt idején megpendül a húr,
az elhangolódott lelkiismeret,
valami rezdül belül, valami kigyúl,
szeretnék gyónni Neked,

elsírni minden pazarlást, mindent, ami
elvitte Tőled, s szorongat torkot, életet,
bénító félelmeket, szóbilincseket,
s bízni, hogy még kérhetek,

hogy imám nem szórja majd szét a kósza szél,
mert értem haltál megbocsátón, szelíden,
mert a keresztre helyettem is fölmentél,
most már elhiszem, igen,

mert hinni akarom, hogy Megváltóm vagy Te,
hogy egyedül értem adtad véredet,
s ha költő lennék, írnék Nevednek
ezer himnuszt és dicséretet!

Kenj gyógyírt minden bűnös szavamra, mellyel
csikorogva, durván megtagadtalak,
mert boldogok, kik Téged minden áldott nap
szívükből megvallanak.

Bűntudatunkban időnként elkeseredünk, elgyengülünk, de mégiscsak Őhöz menekülünk. Önála mindig vigaszt találhatunk, hiszen megváltott minket, mellettünk áll, segít – a bűneinkkel vívott küzdelmünkben is. Énekünkkel idézzük fel ígéreteit.

Refr. ||: *Ne félj, mert megváltottalak, Neveden szólítottalak, Karjaimba zártalak, örökre enyém vagy!* :||

Viruló réteken át, hűs forrás felé vezetlek. Pásztorod vagyok, elveszni senkit sem hagyok, karom feléd tárom, kiárad áldásom. Nem rejtőzöm el, szívem a szívednek felel, amikor úgy érzed, nyomaszt az élet.

Refr.

Nem taszítalak el, amikor vétkezel, irgalmat lelsz a szívemben, örök feléd a hűségem, amerre jársz, védlek, nyomodba lépek. Nem rejtőzöm el, szeretetlángom átölel, ne félj, ha éjben jársz, hidd, hogy a fény vár rád!

Refr.

Az ember – az ősbűn miatt – rosszra hajló természettel él, ez alól senki sem kivétel. De ez nem ok az elkeseredésre, a mindent feladásra, hiszen van segítség. Jézus megváltó áldozata épp ezért történt, hogy legyen reményünk. Tisztában kell lenni magunkkal, a bennünk lévő rossz hajlamokkal, de Isten végtelen szeretetével, irgalmával is. Babits Mihály gyönyörűen fogalmazta ezt meg.

Babits Mihály: Psychoanalysis Christiana

Mint a bókos szentek állnak a fülkében
kívülről a szemnek kifaragva szépen,
de befelé, hol a falnak fordul hátok,
csak darabos szikla s durva törés tátog:

ilyen szentek vagyunk mi!

Micsoda ős szirtből vágta ki lelkünket,
hogy bús darabjai még érdesen csüngnek,
érdesen, szennyesen s félig születetlen,
hova nem süt a nap, hova nem fér a szem?

Krisztus urunk, segíts meg!

Hallottunk ájtatos, régi faragókat,
kik mindent egyforma türelemmel róttak,
nem törődve, ki mit lát belőle s mit nem:
tudva, hogy mindent lát gazdájuk, az Isten.

Bár ilyenek lennénk mi!

Úgyis csak az Úr lát mindenki szemével,
s hamit temagadból szégyenkezve nézel,
tudd meg, lelkem, s borzadj, mert szemedén által
az Isten is nézi, az Isten is látja!

Krisztus urunk, segíts meg!

Óh jaj, hova bujhatsz, te magadnak-réme,
amikor magad vagy az Itélő kéme?!
Strucc-mód fur a percek vak fővenye alá
balga fejünk -- s így ér a félig-kész Halál,

s akkor mivé leszünk mi?

Gyónatlan és vakon, az évek szennyével
löknek egy szemétre a hibás cseréppel,
melynek nincs csörgője, s íze mindörökre
elrontva, mosatlan hull vissza a rögbe.

Krisztus urunk, segíts meg!

Ki farag valaha bennünket egészre,
ha nincs kemény vésőnk, hogy magunkat vésne,
ha nincs kalapácsunk, szüntelenül dúló,
legfájóbb mélyünkbe belefúró fúró?

Szenvedésre lettünk mi.

Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
Óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába.

Krisztus urunk, segíts meg!

Igen, gyakran imádkozunk önmagunkért és mieinkért, testvéreinkért – jó pillanatainkban talán ellenségeinkért is. Mert felelősséggel tartozunk egymásért, egymás hitéért is!

A következő történet egy kicsit ránk is illik. A hitélet csökkenését, lanygulását figyelve mindenképpen. A jólét, a gazdagság, a közöny eltompítja az emberekben azt a tudatot, hogy ahogy Szt. Pál mondja: **Mid van, amit nem kaptál?** A szekularizáció egyre erősödik, Istenre a mai embernek már nincs szüksége. Legalább is azt hiszi, és az életvitele is ezt tükrözi. Igaz, a korszellem, a média agymosása, vagy éppen a vallásüldözés különböző megnyilvánulásai is ezt a tendenciát erősítik. Tehát a történet:

Valahol Európában történt. Egy kisváros katolikus hívein lassan hűvös közöny és egykedvű érdektelenség lett úrrá. Láttat-tudta ezt az egyházmegye püspöke is, és egyik legbuzgóbb papját küldte oda lelkipásztornak. De már az új pap személye, buzgósága sem érdekelte az embereket. Mindjárt az első vasárnap üres templomban prédikált, és nem volt ez másképp a következőn sem. Az új plébános a hét közbeeső napjain házról házra járt és ajtóról ajtóra kopogtatott. Az egyik helyen kimért udvariasság, a másikon ellenséges hangulat fogadta, és sokan közömbösen keresztülnéztek rajta. Az egyház itt már úgyszólván halott, nincs már szükségünk rá, hogy újraéledjen, mondogatták itt is, ott is. Az újabb vigasztalan vasárnapot követő héten a városka helyi lapjában feketekeretes gyászjelentés jelent meg. Szövege így hangzott: A plébános – híveivel egyetértésben – közli, hogy a helybeli Szent Ferenc egyházközség meghalt. A gyászistentiszteletet érte vasárnap délelőtt 11 órakor tartjuk. Szeretettel hívom az egyházközség területén lakókat, hogy vegyenek részt a végtisztesség megadásán. – A lapot azután megdöbbenve olvasta mindenki.

Vasárnap már fél 11-kor zsúfolásig megtelt a templom. Kérdező tekintetek néztek egymásra: mi lesz most? Mi történik itt? Ami azután valóban történt, arról az egyik helyi lakosnak, egy huszonhat éves fiatalembernek a beszámolója tájékoztat.

„Amint beléptem a templomba, mindjárt észrevettem az oltár előtti alacsony ravatalra helyezett koporsót. Egyszerű tölgyfából készült, aranyozott kereszt díszítette. A plébános 11-kor felment a szószékre. Néhány percnyi csendes imádság után felénk nézett és így szólt: az egyházközség hívei, vagy legalábbis azok, akiket annak véltem, közölték velem, és magatartásukkal is igazolták, hogy egyházközségük halott. Úgy tűnik, nincs már semmiféle remény az újjáélesztésre. Szeretném azonban véleményüket még egy utolsó próbával megcáfolni vagy esetleg igazolni.

Kérem, menjenek el sorjában, egymás után a koporsó mellett, vessenek pillantást a benne nyugvó halottra. Azután hagyják el a templomot a keleti kapun. Ezt követően majd én magam elvégzem a gyászszertartást. Ha azonban mégis akadna néhány, aki kifelé menet elgondolkodik, és arra a meggyőződésre jut, hogy megváltoztatja véleményét, mert úgy gondolja, egyházközségünk mégis életképes, akkor kérem őket, jöjjenek vissza az északi kapun. Ez esetben a jelenlevőkkel nem gyászmisét, hanem hálaadó istentiszteletet fogok tartani.

Ezután a pap a koporsóhoz lépett, megilletődve levette fedelét és félreállt. A menet pedig lassan megindult. A sorban az egyik utolsó – írja a tudósító – én voltam. Maradt hát elég időm, hogy elgondolkodjak. Ilyesmi jutott eszembe: vajon ki és mi az egyház? Kik és mik vagyunk mi, akiket hívőknek neveztek? És ki lesz majd a koporsóban? Minden bizonnyal a megfeszített Krisztus képét vagy szobrát helyezte el a plébános, hogy vele szembesítsen minket. Ilyen és hasonló gondolatok villantak fel bennem, de úgy látszik, az előttem vonulóknak is, mert láttam, hogy mindenki zavartan lépked előre. Láttam, hogy egyfajta aggodás ül ki az arcokon, félnek, amint közelednek a koporsóhoz. A látvány azonban hatott, megnyílt az északi kapu, s egyre többen tértek vissza a templomba. Végre én is ott álltam a koporsó előtt, hogy megnézzem, kit és mit találok ott. Mikor a koporsó fölé hajoltam, előbb behunytam a szemem. Amikor azután félve kinyitottam, nem az egész egyházat, nem is halott egyházközségünket, de még csak nem is a halott Krisztus képmását láttam meg, hanem egyet halott egyházközségünk tagjai közül. A koporsóba helyezett tükörben önmagamot pillantottam meg.”

Adja az Úr, hogy minél többen belenézzünk ebbe a koporsóba, és feltámadjon őszinte, tettekben, életvitelünk megújításában is megmutatkozó hitünk. Legyen ez a mi nagybőjti célkitűzésünk! Ezzel a gondolattal köszönünk el mára az Oltáriszentségben ma is velünk tartó Jézusunktól:

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

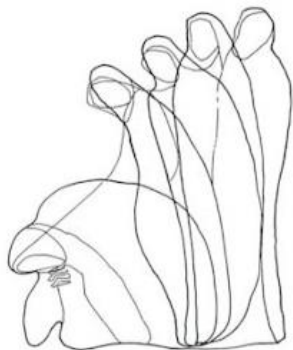
Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Imaóránk végén énekeljünk:

*Köszönöm, Jézus, köszönöm, Jézus,
Köszönöm, Uram, hogy szeretsz engem!
Köszönöm, Jézus, köszönöm, Jézus,
Köszönöm, Uram, hogy szeretsz engem!*

*A Golgotára ment, és meghalt értem -
Köszönöm, Uram, hogy szeretsz engem!
A Golgotára ment, és meghalt értem -
Köszönöm, Uram, hogy szeretsz engem!*

Nyugodalmass jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

A bölcsesség kezdete az alázat, az Isten előtti leborulás, amikor hiú önteltségünk magasából az Úr lábai elé ereszkedünk s engedjük, hogy összetört életünket Ő építse újjá.

Simon András

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda